

Sygn. akt IV CSK 284/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości O. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w G.

przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w K.

(poprzednio O. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.)

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 czerwca 2015 r. w sprawie o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, podnieść należy, co następuje :

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Skarżący wskazał na istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do kwestii, czy w drodze skargi pauliańskiej dopuszczalne jest zaskarżanie czynności prawnej polegającej na ustanowieniu hipoteki, gdy z natury hipoteki wynika występowanie wszystkich znamion skuteczności skargi pauliańskiej, jakie okoliczności ma badać sąd rozpoznający skargę pauliańską, skoro z istoty hipoteki wynikają wszystkie przesłanki skuteczności takiej skargi, oraz czy w przypadku ustanowienia hipoteki dokonanej w celu zabezpieczenia wierzytelności przedmiotem skargi pauliańskiej, poza sytuacjami z art. 130 ustawy pr. upadłościowe, nie powinna być czynność kreująca wierzytelność. Zagadnienia te są nadmiernie kazuistyczne, nie cechują się istotnością w zakresie rozpoznawanej sprawy i w rzeczywistości zmierzają do zakwestionowania niekorzystnych dla pozwanego ustaleń faktycznych.

Skarżący nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08). Wskazując na oczywistość naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 527 § 1 k.p.c. skarżący nie wykazał na czym polega kwalifikowany charakter tych naruszeń.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek, uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania, stąd na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.